

SERGI MARCOS

ÀMBITS I SENDERES

SALUTACIÓ

En Sergi Marcos, que el 2018 ja va exposar a l'Aula Cultural, ens presenta ara una selecció de la seva obra artística des de la perspectiva del pas del temps. Establert a Rubí des de fa anys, l'artista ha volgut mostrar la seva part més íntima mitjançant les pintures d'aquesta exposició.

El domini del color, el traç sinuós i la sensació de moviment són característiques de la seva obra. Ara, però, el color no té tant protagonisme com en etapes anteriors, a l'artista l'interessa més acostar-nos al que és més íntim del seu procés creatiu i apropar-nos a la seva visió més personal del procés artístic i de les emocions viscudes que queden fixades en les seves obres.

Fa molt temps que Rubí gaudeix del seu treball, i us convido a visitar i recomanar aquesta exposició emblemàtica de les seves vivències personals i artístiques, que en Sergi vol compartir amb tots nosaltres.

Desitgem que gaudiu de l'exposició «Àmbits i senderes», de l'artista Sergi Marcos.

Ana Maria Martínez Martínez
Alcaldessa de Rubí

SALUDO

Sergi Marcos, que expuso en el aula Cultural en 2018, nos presenta ahora una selección de su obra artística desde la perspectiva del paso del tiempo. Establecido a Rubí desde hace años, el artista ha querido mostrar su parte más íntima mediante las pinturas de esta exposición.

El dominio del color, el trazo sinuoso y la sensación de movimiento son característicos de su obra. Ahora, el color no tiene tanto protagonismo como en etapas anteriores, al artista le interesa más acercarnos a lo que es más íntimo de su proceso creativo y acercarnos a su visión más personal del proceso artístico y de las emociones vividas que quedan fijadas en sus obras.

Hace mucho tiempo que Rubí disfruta de su trabajo, y os invito a visitar y recomendar esta exposición emblemática de sus vivencias personales y artísticas, que Sergi quiere compartir con todos nosotros.

Deseamos que disfrutéis de la exposición «Ámbitos y senderos», del artista Sergi Marcos.

Ana Maria Martínez Martínez
Alcaldesa de Rubí

SERGI MARCOS. REFLEXIONS ÍNTIMES ENTORN DE LA PINTURA

«*El temps de reflexió és una economia de temps.*»
Publili Sirus

«*Certs records són com amics comuns, saben fer reconciliacions.*»
Marcel Proust

Fa tot just un segle que es va acabar de publicar *A la recerca del temps perdut*, de l'escriptor francès Marcel Proust; llibre format per set volums que reflecteixen tota una vida, des de la infantesa fins a l'edat adulta del seu protagonista, i que Proust anomena «memòria involuntària». De fet, representa tot el temps viscut, on destaca des del mínim detall fins a qualsevol esdeveniment que es produeix durant la seva existència.

Per això el pas del temps serveix per adonar-nos de la nostra fragilitat i, a la vegada, la nostra fortalesa, encara que sigui contradictori, ja que qualsevol dificultat que pugui sorgir en el nostre esdevenir diari cal afrontant-la de la manera més positiva i eficient possible. Es pot encarar de diverses maneres, entre elles la del món de l'art, i més concretament el de la pintura, tal com planteja Sergi Marcos en les seves obres que, a partir d'una sèrie d'olis i esbossos, s'endinsa en un terreny molt singular, com podem comprovar en l'exposició «*Àmbits i senderes*», que presenta a Rubí. Són obres que configuren el contorn i l'espai més proper i alhora limitat de l'artista, així com el camí pel qual ha transcorregut una part de la seva vida, principalment la de la seva joventut.

L'artista mateix, referint-se a alguns aspectes del seu passat, de la infantesa, declara: «...veig que ja estan molt lluny en el temps, ha passat gairebé una vida [...]; malgrat el pas del temps, sento molt vives en la memòria aquelles situacions». Aquestes situacions viscudes apareixen en cadascuna de les obres que presenta; en les quals, juntament amb les pintures, afegeix un text a mode de reflexió personal que permet al públic aproximar-se al seu treball i que serveix per aprofundir en les seves propostes estètiques.

Fa molts anys que segueixo el seu treball, i considero que aquesta mostra és la més emblemàtica i reflexiva de totes les que ha fet fins ara, tot i que porti més de quatre dècades dedicades a la pintura; però ha arribat a un punt de maduresa creativa que li permet expressar nítidament la seva part més intimista, plena de records personals, i a través de les peces que s'exhibeixen trobem les seves pròpies vivències.

A Sergi Marcos sempre li ha interessat la literatura, i aquest fet l'ha animat a escriure les seves pròpies impressions del que succeeix al seu entorn i les ha incorporat en alguns catàlegs de les seves exposicions; factor, aquest, que ajuda al lector a aprofundir en el seu treball plàstic. La fascinació que li produeix la poesia fa que també s'endinsi en aquest terreny, sent Joan Margarit un dels seus poetes preferits i a qui li dedica diverses exposicions. Precisament una de les peces que es mostren a Rubí és *El pas de la por*, que fa referència a uns records de quan era petit i creuava «un pont de fusta suspès al damunt de la riera de Rubí».

Fa uns anys, mentre conversaven l'artista i el poeta, va sorgir el tema del pont. Margarit li va comentar que la primera vegada que va sentir por va ser quan va travessar la riera per aquest pont. A nivell pictòric aquest record el plasma mitjançant unes fines línies que travessen el quadre, evocant el pont de fusta, mentre que la resta de la composició es mostra amb unes tonalitats suaus, representant el riu que circula sota el pont. A cada costat s'aprecien unes formes helicoidals que donen sensació de moviment. Són records que li venen a la ment i que el transporten a un passat llunyà. El passat i el present sempre s'uneixen en un moment o altre en la vida de qualsevol ésser humà, però si els valorem des de la visió de l'artista, encara s'accentua més aquesta dicotomia.

A «Àmbits i senderes», l'artista presenta una sèrie de pintures més abstractes del que solen ser-li habituals, encara que hi apareixen objectes que podem identificar: com és el cas de les esferes, els cercles i altres elements geomètrics, així com els arbres i determinats símbols, i tal com succeeix en l'obra *On és la força?*; que recorda al pintor i monjo japonès Sengai Gibson, dels segles XVIII i XIX, que donava a entendre que les tres formes essencials que constituïen l'univers eren el cercle, el triangle i el quadrat. Totes elles les mostra l'artista, situades una a sobre de l'altra damunt d'un arbre, que podríem deduir que es tracta del mateix univers. Per a Marcos s'ha de «trobar l'equilibri de les seves forces»; les forces de la natura, d'uns «camins sinuosos entre les carenes».

És obvi que el món oriental sempre l'ha apassionat, com es pot comprovar en els arabescos que apareixen en la majoria de les seves creacions. Són elements que evoquen la natura que, des de temps pretèrits, es podien veure als temples assiris. Aquestes formes vegetals estan disposades de manera hexagonal.

Cada vegada més el color ja no té tant protagonisme com en etapes anteriors, degut al fet que predominen les gammes càlides i neutres respecte a tonalitats més agressives, i també li interessa més representar allò més íntim que no pas l'espai exterior. Vicenç Altaió assenyala que «el color és l'autobiografia [...], el color és la recerca de ser en el món». A *Aire fresc una tarda d'estiu*, els colors que sobresurten són el groc, el vermell i el taronja. Representa l'estiu com si fos una flamarada que ocupa el centre de la composició i, en canvi, a la part superior apareixen unes línies blaves com si fossin una alenada d'aire fresc.

Sergi Marcos aconsegueix en aquesta exposició interioritzar el seus pensaments des d'una perspectiva molt personal, transmetent les seves inquietuds i emocions íntimes mitjançant «Àmbits i senderes» o, el que és el mateix, anar a la recerca d'un camí que l'ha portat a desenvolupar un treball en el qual és tan important l'estudi, la recerca i la prospecció, com l'elaboració de l'obra fins a arribar al resultat final. Com ell mateix manifesta, es tracta d'un procés del qual «em queda el que em torna l'obra, sentiments i emocions que queden fixats en el quadre i que ineludiblement em porten a endreçar en la memòria aquestes situacions».

Ramon Casalé Soler
Membre de l'Associació Internacional de Crítics d'Art (AICA)

SERGI MARCOS: REFLEXIONES ÍNTIMAS EN TORNO A LA PINTURA

«El tiempo de la reflexión es una economía de tiempo».
Publilio Siro

«Ciertos recuerdos son como amigos comunes, saben hacer reconciliaciones».
Marcel Proust

Hace apenas un siglo que se acabó de publicar *En busca del tiempo perdido*, del escritor francés Marcel Proust; un libro formado por siete volúmenes que reflejan toda una vida, desde la infancia hasta la edad adulta de su protagonista, y a lo que Proust llama «memoria involuntaria». De hecho, representa todo el tiempo vivido, donde destaca desde el mínimo detalle hasta cualquier acontecimiento que se produce durante su existencia.

Por eso el paso del tiempo sirve para darnos cuenta de nuestra fragilidad y, a la vez, de nuestra fortaleza, aunque sea contradictorio; pues hay que afrontar de la forma más positiva y eficiente posible cualquier dificultad que pueda surgir en nuestro devenir diario. Esto se puede encarar de varias maneras, entre ellas la del mundo del arte, y más concretamente el de la pintura, tal como plantea Sergi Marcos en sus obras. A partir de una serie de óleos y bocetos, el artista se adentra en un terreno muy singular, como podemos comprobar en la exposición «Àmbits i senderes» («Ámbitos y senderos»), que presenta en Rubí. Son obras que configuran el contorno y el espacio más cercano y al mismo tiempo limitado del artista, así como el camino por el que ha transcurrido una parte de su vida, principalmente la de su juventud.

Sergi Marcos, refiriéndose a algunos aspectos de su pasado, de la infancia, declara: «...veo que ya están muy lejos en el tiempo, ha pasado casi una vida [...]; a pesar del paso del tiempo, siento muy vivas en la memoria aquellas situaciones». Estas situaciones vividas aparecen en cada una de las obras que presenta. De hecho, junto con las pinturas, el artista añade un texto a modo de reflexión personal que permite al público acercarse a su trabajo y que sirve para profundizar en sus propuestas estéticas.

Hace muchos años que sigo su trabajo, y considero que esta muestra es la más emblemática y reflexiva de todas las que ha hecho hasta ahora, con sus más de cuatro décadas dedicadas a la pintura. Ha llegado a un punto de madurez creativa que le permite expresar nítidamente su parte más intimista, llena de recuerdos personales, y a través de las piezas que se exhiben encontramos sus propias vivencias.

A Sergi Marcos siempre le ha interesado la literatura, lo cual le ha animado a escribir sus propias impresiones de lo que sucede a su alrededor y a incorporarlas en algunos catálogos de sus exposiciones. Este factor, a su vez, ayuda al lector a profundizar en su trabajo plástico. La fascinación que le produce la poesía hace que también se adentre en este terreno. Uno de sus poetas favoritos es Joan Margarit, a quien le dedica varias exposiciones. Precisamente una de las piezas que se muestran en Rubí es *El pas de la por* (*El paso del miedo*), que hace referencia a unos recuerdos de cuando era pequeño y cruzaba «un puente de madera suspendido sobre la riera de Rubí».

Hace unos años, mientras conversaban el artista y el poeta, surgió el tema del puente. Margarit le comentó que la primera vez que sintió miedo fue cuando cruzó la riera por ese puente. A nivel pictórico, este recuerdo lo plasma mediante unas finas líneas que atraviesan el cuadro, evocando el puente de madera, mientras que el resto de la composición se muestra con unas tonalidades suaves que representan el río que circula bajo el puente. A cada lado se aprecian unas formas helicoidales que dan sensación de movimiento. Son recuerdos que le vienen a la mente y que lo transportan a un pasado lejano. El pasado y el presente siempre se unen en un momento u otro de la vida de cualquier ser humano, pero si los valoramos desde la visión del artista, se acentúa aún más esta dicotomía.

En «Ámbitos y senderos», el artista presenta una serie de pinturas más abstractas de lo que suelen serle habituales, aunque aparecen objetos que podemos identificar: esferas, círculos y otros elementos geométricos, así como árboles y determinados símbolos. Es un reflejo de lo que sucede en la obra *On és la força?* (¿Dónde está la fuerza?), que recuerda al pintor y monje japonés Sengai Gibson, de los siglos XVIII y XIX, que daba a entender que las tres formas esenciales que constituían el universo eran el círculo, el triángulo y el cuadrado. Todas ellas las muestra el artista, situadas una encima de la otra sobre un árbol, que podríamos deducir que se trata del mismo universo. Para Marcos, hay que «encontrar el equilibrio de sus fuerzas»; las fuerzas de la naturaleza, de unos «caminos sinuosos entre crestas».

Es obvio que el mundo oriental siempre le ha apasionado, como se puede comprobar en los arabescos que aparecen en la mayoría de sus creaciones. Son elementos que evocan la naturaleza y que, desde tiempos pretéritos, se podían ver en los templos asirios. Estas formas vegetales están dispuestas de manera hexagonal.

Cada vez más el color pierde protagonismo con respecto a etapas anteriores, debido a que predominan las gamas cálidas y neutras frente a tonalidades más agresivas. Asimismo, tiene un mayor interés por representar lo más íntimo en lugar del espacio exterior. Vicenç Altaió señala que «el color es la autobiografía [...], el color es la búsqueda de estar en el mundo». En *Aire fresc una tarda d'estiu* (*Aire fresco una tarde de verano*), los colores que sobresalen son el amarillo, el rojo y el naranja. Representa el verano como si fuera una llamarada que ocupa el centro de la composición, mientras que en la parte superior aparecen unas líneas azules como si fueran un soplo de aire fresco.

En esta exposición, Sergi Marcos logra interiorizar sus pensamientos desde una perspectiva muy personal, transmitiendo sus inquietudes y emociones íntimas mediante «Ámbitos y senderos» o, lo que es lo mismo, yendo en busca de un camino que le ha llevado a desarrollar un trabajo en el que el estudio, la investigación y la prospección son tan importantes como la elaboración de la obra hasta llegar al resultado final. Como él mismo manifiesta, se trata de un proceso del que «me queda lo que me devuelve la obra, sentimientos y emociones que quedan fijados en el cuadro y que ineludiblemente me llevan a ordenar en la memoria estas situaciones».

Ramon Casalé Soler
Miembro de la Asociación Internacional de Críticos de Arte (AICA)

01 | Aire fresc una tarda d'estiu
Aire fresco una tarde de verano

Com una llosa damunt la fragilitat i la indefensió d'aquell ésser, l'abrusadora calor del mes d'agost no li permet sortir d'aquella sufocant situació, d'aquell estiu llarg i humit.

En reconèixer que no li era possible canviar les coses, va sentir en el seu interior una alenada d'aire fresc que li permeté respirar lliurement.

Va arribar el capvespre, i assegut a la petita cadira de boga sota l'olivera va acceptar que l'estiu es manifestés.

Como una losa sobre la fragilidad y la indefensión de ese ser, el calor abrasador del mes de agosto no le permite salir de aquella sofocante situación, de aquel verano largo y húmedo.

Al reconocer que no le era posible cambiar las cosas, sintió en su interior un soplo de aire fresco que le permitió respirar libremente.

Llegó el atardecer y, sentado en la pequeña silla de anea bajo el olivo, aceptó que el verano se manifestara.

Oli s/paper 49,5x33 cm. 2018

Oli s/fusta 120x80 cm. 2019

02 | Matí ple de silenci
Mañana llena de silencio

El dia se li presentava ple d'activitats i un xic accelerat, l'agenda reclamava una atenció especial i el telèfon començava a sonar amb insistència.

Abans de caure en l'abisme de la quotidianitat i la tecnologia, va respirar profundament i es disposà a fer-se un te. Mentre s'escalfava l'aigua, mirà el jardí per la finestra de la cuina, i va veure la rosada impassible damunt de totes les coses.

De cop, aquell matí es va omplir d'un silenci protector.

El día se le presentaba lleno de actividades y un poco acelerado, la agenda reclamaba una atención especial y el teléfono comenzaba a sonar con insistencia.

Antes de caer en el abismo de la cotidianidad y la tecnología, respiró profundamente y se dispuso a hacerse un té. Mientras calentaba el agua, miró el jardín por la ventana de la cocina y vio el rocío impasible encima de todas las cosas.

De repente, aquella mañana se llenó de un silencio protector.

Oli s/paper 49,5x33 cm. 2018

Oli s/fusta 120x80 cm. 2019

03 | So de campana vora el riu
Sonido de campana junto al río

Clara tarda d'estiu. És aquella hora de somnolència quan la realitat es confon amb la ficció i l'ànim és procliu a abandonar-se i submergir-se en les tenebres de l'oblit. És llavors que sona la campana.

Amb el seu so fins i tot el noble i gran riu que passa a prop del campanar sembla estremir-se amb unes petites ones que desperten els peixos adormits en les seves aigües.

És llavors quan apareix l'esperit del despertar.

Clara tarde de verano. Es aquella hora de somnolencia en la que la realidad se confunde con la ficción y el ánimo es proclive a abandonarse y sumergirse en las tinieblas del olvido. Es entonces cuando suena la campana.

Con su sonido, hasta el noble y gran río que pasa cerca del campanario parece estremecerse con unas pequeñas ondas que despiertan a los peces dormidos en sus aguas.

Es entonces cuando aparece el espíritu del despertar.

Oli s/paper 49,5x33 cm. 2018

Oli s/fusta 120x80 cm. 2019

04 | **Llorejat d'olivera**
Laureado de olivo

Era un temps remot, l'aire es podia respirar gratuïtament i els infants anaven sols i confiats pel carrer. L'única cosa que els podia fer mal, ells la desconeixien.

La dona de la cantonada, amb la seva veu cridanera i desafinada, el crida i li mana que la vagi a saludar.

L'endemà al matí es lleva d'hora i surt al camp, trena una petita corona amb branquetes d'olivera per dur-li a la veïna.

Mentre camina es posa la corona al cap i per un moment sent que és un rei antic que porta el llorer de la victòria.

Després vindrien temps d'amargues derrotes, just quan podria reconèixer aquell perill desconegut.

Era un tiempo remoto, el aire se podía respirar gratuitamente y los niños iban solos y confiados por la calle. Lo único que les podía hacer daño, ellos lo desconocían.

La mujer de la esquina, con su voz chillona y desafinada, lo llama y le pide que la vaya a saludar.

A la mañana siguiente, se levanta temprano y va al campo. Trenza una pequeña corona con ramitas de olivo para llevársela a la vecina.

Mientras camina se pone la corona en la cabeza y por un momento se siente como un rey antiguo que lleva el laurel de la victoria.

Después vendrían tiempos de amargas derrotas, justo cuando podría reconocer ese peligro desconocido.

Oli s/paper 49,5x33 cm. 2018

Oli s/fusta 120x80 cm. 2019

05 | Terra llunyana
Tierra lejana

El gran riu es calma en arribar en aquesta terra mil.lenària, on sembla que el temps no passa i on algunes tradicions romanen en la vida dels riberencs.

Fresca al matí i xafogor al migdia, molta xafogor! La sentor dels animals i els crits de la mainada. Tot brilla i és brut alhora.

El mareig i la calor abrusadora accentuen els sentits amb la calma inquietant del viatge.

Pobresa administrada i venedors de quimeres conviden a marxar.

Exòtic, però trist.

El gran río se calma al llegar a esta tierra milenaria, donde parece que el tiempo no pasa y algunas tradiciones permanecen en la vida de los ribereños.

Fresco por la mañana y bochorno al mediodía, ¡un gran bochorno! El olor de los animales y los gritos de los niños. Todo brilla y está sucio a la vez.

El mareo y el calor abrasador acentúan los sentidos con la calma inquietante del viaje.

Pobreza administrada y vendedores de quimeras invitan a irse.

Exótico, pero triste.

Oli s/paper 49,5x33 cm. 2018

Oli s/fusta 120x80 cm. 2019

06 | Indiferents
Indiferentes

Va sortir de casa després d'un aiguat d'estiu, igual que surt el sol tímidament entre els núvols fugissers.

L'olor de la terra mullada li evocà moments passats. Va veure pujar suaument una boira, alè de la terra, i milers de perles d'aigua als extrems de cada fulla.

La calma després de la tempesta portà la quotidianitat de les petites coses, sentí els primers ocells i observà com les formigues s'afanyaven a refer els seus nius tot construint un cràter amb petits granets de terra, treballant concentrades i indiferents al que s'esdevenia al seu voltant.

Indiferents, fent just el que la naturalesa els dictava.

Salió de casa después de un aguacero de verano, igual que sale el sol tímidamente entre las nubes huidizas.

El olor de la tierra mojada le evocó momentos pasados. Vio subir suavemente una niebla, aliento de la tierra, y miles de perlas de agua en los extremos de cada hoja.

La calma después de la tormenta trajo lo cotidiano de las pequeñas cosas. Oyó a los primeros pájaros y observó como las hormigas se apresuraban a rehacer sus nidos construyendo un cráter con pequeños granitos de tierra, trabajando concentradas e indiferentes a lo que ocurría a su alrededor.

Indiferentes, haciendo justo lo que la naturaleza les dictaba.

Oli s/paper 49,5x33 cm. 2018

Oli s/fusta 120x80 cm. 2019

07 | Circ imaginari
Circo imaginario

Coneixia el circ per les pel.lícules del cinema o pels cartells que l'anunciaven als carrers.

S'imaginava les grans carpes de colors amb tota mena de personatges estranys i feres magnífiques engabiades.

Mai en la seva infantesa i joventut va conèixer el circ de veritat.

Només li va quedar una certa nostàlgia i la sensació d'haver de passar pel cercle de foc de la vida.

A l'altra banda l'espera la incertesa del dia a dia i la seva gossa.

Conocía el circo por las películas del cine o por los carteles que lo anunciaban en las calles.

Imaginaba las grandes carpas de colores con todo tipo de personajes extraños y fieras magníficas enjauladas.

Nunca en su infancia y juventud había conocido el circo de verdad.

Solo le quedó una cierta nostalgia y la sensación de tener que pasar por el círculo de fuego de la vida.

Al otro lado le esperan la incertidumbre del día a día y su perra.

Oli s/paper 49,5x33 cm. 2018

Oli s/fusta 120x80 cm. 2019

08 | Proper al final
Próximo al final

A les nits d'estiu mirava el cel estelat just quan la lluna nova feia silenci.

Es quedava bocabadat mirant aquella immensitat còsmica; no podia comprendre tot allò que veien els seus ulls.

En el fons del seu cor sentia que potser algun dia, més endavant, quant fos més gran, tot aquell firmament que es manifestava davant seu estaria a l'abast de la seva comprensió.

Ara, a la tardor de la vida, continua mirant aquell cel que de dia és ben diferent; de nit, però, és el mateix.

Comença a sentir que és a prop de comprendre aquell misteri.

Hi ha un espai dins d'aquell univers que és casa seva. Ara sí!

En las noches de verano miraba el cielo estrellado justo cuando la luna nueva hacía silencio.

Se quedaba boquiabierto mirando aquella inmensidad cósmica; no podía comprender todo lo que veían sus ojos.

En el fondo de su corazón sentía que tal vez algún día, más adelante, cuando fuera mayor, todo aquel firmamento que se manifestaba ante él estaría al alcance de su comprensión.

Ahora, en el otoño de la vida, sigue mirando aquel cielo que de día es muy diferente; de noche, sin embargo, es el mismo.

Empieza a sentir que está cerca de comprender ese misterio.

Hay un espacio dentro de ese universo que es su casa. ¡Ahora sí!

Oli s/paper 49,5x33 cm. 2018

Oli s/fusta 120x80 cm. 2019

09 | Camins radials
Caminos radiales

En cada viatge que feia sempre hi havia una gran descoberta, nous amics, paisatges, obres

d'art, sensacions de vegades indescriptibles i camins i senderes per anar a llocs desconeguts i incerts.

Un dia, esgotat de cercar aquell lloc on duien tants camins i senderes, es va aturar i segué al peu d'un arbre per reposar, i es va quedar adormit.

Va tenir un somni en el qual estava de genolls a terra amb els braços oberts en creu i uns llibres a cada mà. Aquests llibres eren els grans llibres de la saviesa universal. Sobtosament, es despertà amb la sensació d'haver dormit dies sencers. Va marxar cap a casa.

Al cap d'un temps s'adonà que tots els camins viatjats eren radials i que sempre el duien al mateix lloc: a ell mateix, punt de sortida i d'arribada.

En cada viaje que hacía siempre había un gran descubrimiento, nuevos amigos, paisajes, obras

de arte, sensaciones a veces indescriptibles, y caminos y senderos para ir a lugares desconocidos e inciertos.

Un día, agotado de buscar ese lugar donde llevaban tantos caminos y senderos, se detuvo y se sentó al pie de un árbol para descansar, y allí se quedó dormido.

Tuvo un sueño en el que estaba de rodillas con los brazos abiertos en cruz y unos libros en cada mano. Esos libros eran los grandes libros de la sabiduría universal. Se despertó repentinamente con la sensación de haber dormido días enteros. Se fue a casa.

Al cabo de un tiempo, se dio cuenta de que todos los caminos viajados eran radiales y que siempre lo llevaban al mismo lugar: a sí mismo, punto de salida y de llegada.

Oli s/paper 49,5x33 cm. 2018

Oli s/fusta 120x80 cm.2020

10 Un bon lloc
Un buen lugar

Era jove. Una inquietud el duia a la recerca d'un lloc on la pau interior estava garantida. Un temps més tard descobrí que aquest lloc no existeix i ser conscient d'això li tragué la inquietud.

Passà el temps i la inquietud tornà. Va pensar que havia de ser conscient, però de què? Intentà prendre consciencia, i NO!

Aleshores quedà desconcertat i mirant per la finestra, amb una mena de desconsol antic, atàvic, amb la mirada perduda en la llunyania intentà trobar la clau d'aquella situació. De cop i sense adonar-se'n, sentí unes llàgrimes que li rodolaven per les galtes. Va estar-s'hi una bona estona, plorant; després es va asserenar.

Havia trobat un bon lloc en el seu interior.

Era jove. Una inquietud el duia a la recerca d'un lloc on la pau interior estava garantida. Un temps més tard descobrí que aquest lloc no existeix i ser conscient d'això li tragué la inquietud.

Passà el temps i la inquietud tornà. Va pensar que havia de ser conscient, però de què? Intentà prendre consciencia, i NO!

Aleshores quedà desconcertat i mirant per la finestra, amb una mena de desconsol antic, atàvic, amb la mirada perduda en la llunyania intentà trobar la clau d'aquella situació. De cop i sense adonar-se'n, sentí unes llàgrimes que li rodolaven per les galtes. Va estar-s'hi una bona estona, plorant; després es va asserenar.

Havia trobat un bon lloc en el seu interior.

Oli s/paper 49,5x33 cm. 2018

Oli s/fusta 120x80 cm.2020

11 On és la força?
¿Dónde está la fuerza?

Es troben en una esplanada espaiosa, a la qual s'hi arriba passant uns camins sinuosos entre carenes.
En veure's somriuen i es posen a contemplar el paisatge.
No saben què dir-se i es queden així una bona estona.
No tenen gaire clar el perquè d'aquest encontre.
Un d'ells pregunta a l'altre: «Tu per què ets aquí?» L'altre respon: «He vingut per combatre amb tu. L'únic combat que podem fer tu i jo és el de combatre el temps. Ens cal esbrinar qui dels dos morirà primer.»
Van passar un grapat d'anys de la seva vida explorant les muntanyes i finalment van trobar l'equilibri de les seves forces.
No va ser fàcil. Malgrat el temps passat, són conscients de la fragilitat del seu equilibri, i encara avui es pregunten: «On és la força?».

Se encuentran en una explanada espaciosa a la que se llega pasando por unos caminos sinuosos entre crestas.
Al verse, sonríen y se ponen a contemplar el paisaje.
No saben qué decirse y se quedan así un buen rato.
No tienen muy claro el porqué de este encuentro.
Uno de ellos pregunta al otro: «¿Tú por qué estás aquí?». El otro responde: «He venido para combatir contigo. El único combate que podemos hacer tú y yo es el de combatir el tiempo. Tenemos que averiguar quién de los dos morirá primero».
Se pasaron un puñado de años de su vida explorando las montañas y finalmente encontraron el equilibrio de sus fuerzas. No fue fácil.
A pesar del tiempo pasado, son conscientes de la fragilidad de su equilibrio, y aún hoy se preguntan: «¿Dónde está la fuerza?».

Oli s/paper 49,5x33 cm. 2018

Oli s/fusta 120x80 cm.2020

12 De matí
Por la mañana

Quan era jove vaig tenir un hort. Es va assecar per falta d'aigua i d'aliment, però va quedar en mi l'experiència de quelcom essencial, com és el contacte amb la terra de matinada.

Ara, a la tardor de la meva vida, ja no és moment de fer horts.

Me n'adono que aquell hort frustrat va ser la llavor del jardí perdut que sempre he conreat.

Cuando era joven tuve un huerto. Se secó por falta de agua y de alimento, pero quedó en mí la experiencia de algo esencial: el contacto con la tierra de madrugada.

Ahora, en el otoño de mi vida, ya no es momento de hacer huertos.

Me doy cuenta de que aquel huerto frustrado fue la semilla del jardín perdido que siempre he cultivado.

Oli s/paper 49,5x33 cm. 2018

Oli s/fusta 120x80 cm.2020

13 Presència màgica
Presencia mágica

Tot era a les fosques, feia una mica de fresca i es podia sentir el silenci.

Lentament, anava apareixent una tènue llum estirant d'un disc de foc que anava pintant de verd la rodalia d'aquell indret.

El cos immòbil, la respiració imperceptible, volia ser curosa per no pertorbar aquell silenci aclaparador.

De cop apareix, molt a prop, un cabirol caminant lentament, apropa el morro a les petites gotes de rosada, per només olorar-les i no pertorbar el seu despertar perlat, continua lentament i desapareix a l'interior del bosc frondós i ombrívol.

Ha passat un petit espai de temps, ara sí, la llum del dia es manifesta amb tota la seva esplendor.

Sortim tranquil·lament i lenta cap a un lloc incert.

Todo estaba a oscuras, hacía un poco de fresco y se podía sentir el silencio.

Lentamente, iba apareciendo una tenue luz tirando de un disco de fuego que iba pintando de verde los alrededores de aquel lugar.

El cuerpo inmóvil, la respiración imperceptible; quería ser cuidadosa para no perturbar ese silencio abrumador.

De repente aparece, muy cerca, un corzo caminando poco a poco. Acerca el morro a las pequeñas gotas de rocío, para solo olerlas y no perturbar su despertar perlado, continúa lentamente y desaparece en el interior del bosque frondoso y sombrío.

Ha transcurrido un pequeño espacio de tiempo; ahora sí, la luz del día se manifiesta con todo su esplendor.

Salimos tranquilamente hacia un lugar incierto.

Sortim tranquil·lament i lenta cap a un lloc incert.

Oli s/paper 49,5x33 cm. 2018

Oli s/fusta 120x80 cm.2020

14 | Flor captiva
Flor cautiva

És el temps aquell en el qual tot en la naturalesa es manifesta per anunciar la primavera.

Des dels immensos prats i les valls fins a les poncelles a punt d'esclatar a la vora del rierol, tot es prepara per a la celebració del solstici.

És llavors quan, amb una mirada àmplia i transparent, sense prejudicis, es pot veure la flor captiva. És una espècie molt apreciada i popular, però de difícil accés. Florida tot l'any, són pocs els que poden gaudir de la seva bellesa i fragància.

El seu nom científic és *Florífer sempiterna, però popularment se l'anomena flor captiva.*

Es el tiempo aquel en el que todo en la naturaleza se manifiesta para anunciar la llegada de la primavera.

Desde los inmensos prados y los valles hasta los capullos a punto de abrirse a la orilla del riachuelo, todo se prepara para la celebración del solsticio.

Es entonces cuando, con una mirada amplia y transparente, sin prejuicios, se puede ver la flor cautiva. Es una especie muy apreciada y popular, pero de difícil acceso. Florecida todo el año, son pocos quienes pueden disfrutar de su belleza y fragancia.

Su nombre científico es *Florífero sempiterna, pero popularmente se la conoce como flor cautiva.*

Oli s/paper 49,5x33 cm. 2018

Oli s/fusta 120x80 cm.2020

15 La pèrdua
La pérdida

Tots decidits i sense complexos, aquell grup de companys es disposà a sortir d'expedició per anar a descobrir una sendera de la qual havien sentit parlar i que els conduiria a l'àmbit dels àmbits.

Sembla ésser que és una sendera molt i molt interesant, però gairebé ningú tenia coneixement de com arribar al final d'aquest camí.

Al cap d'un temps de donar voltes i més voltes, i en veure la dificultat de trobar l'esmentada sendera, algú va dir: «I si ens replantegem si és aquesta la manera de cercar aquesta preuada via?». La resta del grup van mirar amb desconfiança a qui gosava alçar la veu. Ben segurs de la creença que els guiava i encoratjats pel seu líder, van continuar el seu viatge.

El qui va qüestionar el com, cansat i decebut, va seure sota un arbre frondós i va descansar, recolzat a la seva soca a la vora del camí.

Aquell sojorn, com un alenar d'aire fresc, li permeté descansar i gaudir d'un oratge lleu que l'arbre li regalà.

Tot d'una, va adonar-se que la sendera i l'àmbit que cercava era just on ell respirava.

Todos decididos y sin complejos, aquel grupo de compañeros se dispuso a salir de expedición para ir a descubrir un sendero del que habían oído hablar y que los conduciría al ámbito de los ámbitos.

Parece ser que es un sendero de lo más interesante, pero casi nadie tenía conocimiento de cómo llegar al final de ese camino.

Después de un rato de dar vueltas y más vueltas, y al ver la dificultad de encontrar dicho sendero, alguien dijo: «¿Y si nos replanteamos si es esta la manera de buscar esta preciada vía?». El resto del grupo miró con desconfianza a quien osaba alzar la voz. Seguros de la creencia que los guiaba y alentados por su líder, continuaron su viaje.

El que cuestionó el cómo, cansado y decepcionado, se sentó bajo un árbol frondoso y descansó apoyado en su tronco a orillas del camino.

Aquella parada, como un soplo de aire fresco, le permitió descansar y disfrutar de una suave brisa que el árbol le regaló.

De pronto, se dio cuenta de que el sendero y el ámbito que buscaba estaban justo donde él respiraba.

Oli s/paper 49,5x33 cm. 2018

Oli s/fusta 120x80 cm.2020

16 Fonts de la memòria
Fuentes de la memoria

Tot passejant un bon dia d'estiu, allunyant-me una mica del camí, vaig veure que enmig del bosc hi havia una petita construcció en ruïnes.
M'hi vaig acostar i per sorpresa meva vaig adonar-me que era una antiga font.
Com una glopada em van venir a la ment tot d'imatges d'un altre temps, quan en aquell indret, avui feréstec i abandonat, hi anava gent a festejar i a omplir els seus càntirs d'aigua fresca.
Vaig seure una estona a reposar i en aquell espai de silenci i solitud vaig recordar un fragment del poema d'en Tomàs Garcés «Cançó de comiat»:

Adeu, muntanya, pedrís,
paret blanca de l'església,
aigua clara de la font,
plata de les oliveres,
olor mullada dels horts,
estrella, riera, vela.
Adeu, galant terra, adeu!

Era aquell indret als afores de Rubí, ciutat on visc, un lloc on ara no sabria tornar, però que roman en el meu record.
Petit homenatge a les fonts, que en un temps passat foren populars i abundaren a Rubí.

Mientras paseaba un buen día de verano, alejándome un poco del camino, vi que en medio del bosque había una pequeña construcción en ruinas.
Me acerqué a ella y, para mi sorpresa, me di cuenta de que era una antigua fuente.
Como una bocanada, me vinieron a la mente numerosas imágenes de otros tiempos, cuando a aquel lugar, hoy salvaje y abandonado, iba gente a festejar y a llenar sus cántaros de agua fresca.
Me senté un rato a reposar y en ese espacio de silencio y soledad me acordé de un fragmento del poema de Tomàs Garcés, Canción de despedida:

Adiós, montaña, poyo,
pared blanca de la iglesia,
agua clara de la fuente,
plata de los olivares,
olor húmedo de los huertos,
estrella, riera, vela.
Adiós, tierra magnífica, adiós.

Era ese lugar en las afueras de Rubí, ciudad donde vivo, un lugar al que ahora no sabría volver, pero que permanece en mi recuerdo.
Pequeño homenaje a las fuentes, que en un tiempo pasado fueron populares y abundaron en Rubí.

Oli s/paper 49,5x33 cm. 2018

Oli s/fusta 120x80 cm.2020

17 Fraternal
Fraternal

Eren l'un al costat de l'altre des de ben joves; els unien les circumstàncies i els jocs al carrer.

El cas és que amb el temps les seves vides es van distanciar.

Un va morir jove. L'altre va seguir el seu destí.

En la llunyania, els records i les imatges queden intactes, però en el pensament inquiet apareixen preguntes que no tindran mai resposta.

Les incerteses de la vida no em prendran mai el més profund que em queda: els sentiments!

Estaban uno junto al otro desde muy jóvenes; los unían las circunstancias y los juegos en la calle.

El caso es que con el tiempo sus vidas se distanciaron.

Uno murió joven. El otro siguió su destino.

En la lejanía, los recuerdos y las imágenes quedan intactas, pero en el pensamiento inquieto aparecen preguntas que nunca tendrán respuesta.

Las incertidumbres de la vida no me quitarán nunca lo más profundo que me queda: ¡los sentimientos!

Oli s/paper 49,5x33 cm. 2018

Oli s/fusta 120x80 cm.2020

18 Capvespre a finals d'estiu
Atardecer a finales de verano

Les tardes començaven a ser més curtes i fresques. Les activitats ja s'havien acabat i tothom es disposava a marxar cap a casa.

El vell casalot cada cop es veu més petit en el retrovisor del cotxe. El camí pedregós ens duu cap a l'interior del bosc de roures centenaris que ens acomiadaran quan arribem a la carretera general.

En el camí de tornada s'instal.la un silenci colpidor que convida a la nostàlgia i a recordar l'experiència viscuda.

De nou, tot va de baixada cap a una realitat absurda i tediosa per mal organitzada i bastida de propòsits fútils.

Sempre, i fins l'any que ve, queda l'aliment d'aquells dies de silenci interior, contacte amb la consciència i el desig de deixar el món una mica millor de com l'hem trobat.

Las tardes empezaban a ser más cortas y frescas. Las actividades ya se habían terminado y todo el mundo se disponía a irse para casa.

El viejo caserón cada vez se ve más pequeño en el retrovisor del coche. El camino pedregoso nos lleva hacia el interior del bosque de robles centenarios que nos despedirán cuando lleguemos a la carretera general.

En el camino de vuelta se instala un silencio sobrecogedor que invita a la nostalgia y a recordar la experiencia vivida.

De nuevo, todo va de bajada hacia una realidad absurda y tediosa por mal organizada y armada de propósitos fútiles.

Siempre, y hasta el año próximo, queda el alimento de aquellos días de silencio interior, contacto con la conciencia y el deseo de dejar el mundo un poco mejor de como lo hemos encontrado.

Oli s/paper 49,5x33 cm. 2018

Oli s/fusta 120x80 cm.2020

19 Guanyant terreny al blanc
Ganando terreno al blanco

A principis del segle XX Kassimir Malevitx va pintar un quadre d'un quadrat blanc sobre un fons blanc i als anys seixanta d'aquell mateix segle en Jorge Oteiza afirma que «l'art contemporani s'ha acabat». Aquests fets i altres cites i canvis en l'evolució de l'art contemporani no em deixen indiferent.

En el moment que prenc consciència d'aquesta nova realitat de l'art, es produeix en mi quelcom que em duu cap a una pràctica artística més íntima i personal.

Prenc distància dels moviments artístics i les modes del moment, tot just per treballar en les coses que realment sento, amb la intenció de mostrar-les i explicar-les, perquè puguin ser més accessibles.

***Guanyant terreny al blanc* és un quadre que m'ha inspirat la paradoxa del blanc com a quelcom absolut o la imatge del buit, i les maneres possibles d'omplir aquest buit amb una experiència nutritiva.**

A principios del siglo XX, Kazimir Malévich pintó un cuadro de un cuadrado blanco sobre un fondo blanco, y en los años sesenta de ese mismo siglo Jorge Oteiza afirma que «el arte contemporáneo se ha acabado». Estos hechos y otras citas y cambios en la evolución del arte contemporáneo no me dejan indiferente.

En el momento en el que tomo conciencia de esta nueva realidad del arte, se produce en mí algo que me lleva hacia una práctica artística más íntima y personal.

Tomo distancia de los movimientos artísticos y las modas del momento, justo para trabajar en las cosas que realmente siento, con la intención de mostrarlas y explicarlas para que puedan ser más accesibles.

Ganando terreno al blanco es un cuadro que me ha inspirado la paradoja del blanco como algo absoluto o la imagen del vacío, y las maneras posibles de llenar ese vacío con una experiencia nutritiva.

Oli s/paper 49,5x33 cm. 2018

Oli s/fusta 120x80 cm.2020

20 El Pas de la por
El paso del miedo

En una ocasió el vell poeta li va dir: «És en aquest lloc que he conegut la por per primera vegada». Ell el va entendre profundament. En diferents moments de la seva vida i de la seva història varen conèixer aquell indret que els va colpir.

Experiències com aquestes ens parlen de com ens afecta i influeix el que ens succeeix a la vida. Depenent de com assimilem aquestes experiències es va formant el nostre caràcter.

Amb aquest quadre rememoro aquella emoció que puc constatar que algú més va sentir. Ara que resta endreçada en el seu lloc, em permet realitzar una obra per al record.

Aquest quadre fa referència a un pont de fusta suspès al damunt de la riera de Rubí. En travessar-lo podies veure i olorar les aigües putrefactes i sentir l'abisme amb el moviment oscil.lant de la construcció.

Els aiguats que es van produir al Vallès Occidental, l'any 1962, es van endur la vida de més de sis-centes persones de Rubí i, amb elles, el petit pont de fusta. Aquest quadre vol ser un sentit record d'aquells fets dolorosos d'ara fa prop de seixanta anys.

En una ocasió el vell poeta li va dir: «És en aquest lloc que he conegut la por per primera vegada». Ell el va entendre profundament. En diferents moments de la seva vida i de la seva història varen conèixer aquell indret que els va colpir.

Experiències com aquestes ens parlen de com ens afecta i influeix el que ens succeeix a la vida. Depenent de com assimilem aquestes experiències es va formant el nostre caràcter.

Amb aquest quadre rememoro aquella emoció que puc constatar que algú més va sentir. Ara que resta endreçada en el seu lloc, em permet realitzar una obra per al record.

Aquest quadre fa referència a un pont de fusta suspès al damunt de la riera de Rubí. En travessar-lo podies veure i olorar les aigües putrefactes i sentir l'abisme amb el moviment oscil.lant de la construcció.

Els aiguats que es van produir al Vallès Occidental, l'any 1962, es van endur la vida de més de sis-centes persones de Rubí i, amb elles, el petit pont de fusta. Aquest quadre vol ser un sentit record d'aquells fets dolorosos d'ara fa prop de seixanta anys.

Oli s/paper 49,5x33 cm. 2018

Oli s/fusta 120x80 cm.2020

EPÍLEG

El meu àmbit

Aquest és el meu àmbit: solitud,
on pàl.lides imatges se m'acosten:
somnis, desigs, quietes avingudes
d'enlairament, dreceres invisibles
cap el silenci, glòria de la llum...
Perduts per sempre? No, tothora us tinc
en un recolze clar del riu de la memòria
que lentament avança vers la nit.

JOAN VINYOLI

El títol d'aquest poema i el mateix poema m'han recordat la sèrie de pintures "Àmbits i senderes", el record de les situacions que expresso i dels textos que posteriorment van sorgir amb la contemplació dels quadres un cop realitzats.

No recordava ni com ni quan va sorgir la idea de fer aquest treball. De cop, mirant un dels quadres, el titulat "Pas de la por", vaig recordar una conversa amb el poeta Joan Margarit que m'explicà el record de la seva primera experiència de passar por, el dia que essent encara molt petit va travessar la riera de Rubí per aquell pont penjant de fusta més o menys a l'alçada de l'Escardivol. Corrien els anys quaranta del segle XX.

Jo l'escoltava embadalit, gairebé xocat en recordar que un grapat d'anys després, a mi em va passar quelcom de semblant. Devia tenir quatre o cinc anys i camí de casa en direcció a sant Muç, vaig haver de travessar la riera just pel mateix pont, passarel.la de taulons de fusta relligats amb cordes entre mig dels quals es podia veure allà al fons restes d'animals de l'escorxador que hi havia més amunt, tota mena de brutícia i la sentor que t'omplia els narius, tot això amanit pel moviment oscil.lant del pont que et feia témer que tot allò se n'aniria en orris en qualsevol moment. De vegades es podien veure les aigües de color vermell o groc de les tintures de les fàbriques tèxtils del Vallès. Poc abans de la rierada del Vallès de l'any 1962, que es va endur la vida de més de sis-centes persones de Rubí, i el bell i petit pont de la riera.

Ara el pont del carrer Cadmo ja no es mou i en passar pel bell mig de la riera, es poden veure una bona varietat d'animals i vegetals que donen vida a aquest espai natural de Rubí.

Recordant aquell fet i els altres que m'han inspirat aquesta sèrie de pintures, veig que ja són molt lluny en el temps; ha passat gairebé una vida, com diu el poeta: "Perduts per sempre? No, tothora us tinc / en un recolze clar del riu de la memòria / que lentament avança vers la nit."

També em sembla lluny la realització d'aquests quadres, encara que no tant, i és just en aquest punt del pas del temps on vull incidir perquè, malgrat el pas del temps, sento molt vives en la memòria aquelles situacions; però ja no són aquelles, ho són i no ho són, estan transformades pel pas del temps i per les mateixes obres realitzades, la manera de veure les coses ara, la destil.lació de les situacions en l'alambí de la vida.

La ment fa preguntes i em cal buscar respostes per completar, al meu entendre, el que és el procés creatiu lliure de suposicions i enganys, per cercar la bellesa i la veritat, si més no la meva veritat i la meva concepció de la bellesa i alliberar-me dels dubtes que genera una expressió espontània i inconscient.

Al final de tot aquest procés, em queda el que em torna l'obra, sentiments i emocions que queden fixats en el quadre i que ineludiblement em porten a endreçar en la memòria aquestes situacions.

Oscar Wilde en el seu llibre "El crític com a artista" i referint-se a Plató, ens diu: "És possible que fos el primer a suscitar en l'ànima de l'home un desig que encara no hem satisfet, el de conèixer la connexió entre la Bellesa i la Veritat, i el lloc que la Bellesa ocupa en l'ordre moral i intel.lectual del cosmos".

És aquest el camí de la meva recerca. És ara i aquí que tot aquest material es transforma en aquestes obres que podem veure i sentir.

Sergi Marcos
Rubí, abril de 2021

SERGI MARCOS

Barcelona 1956. Actualment viu i realitza la seva obra a Rubí, Vallès Occidental.
Del 1972 al 1977 cursa estudis de pintura i procediments murals a l'Escola Massana de Barcelona.
És mirant i estudiant dels quadres dels grans mestres de la pintura de tots els temps, en les pinacoteques d'arreu, amb els quals aprèn a estimar i a comprendre la pintura.
L'any 1975 fa la primera exposició col.lectiva i el 1976, la primera individual.
Ha dut a terme quaranta-nou exposicions individuals, sobretot a Catalunya i també a Tolosa de Llenguadoc i Madrid, i un centenar de col.lectives per Catalunya, l'Estat espanyol, França, Hongria, Alemanya i Cuba.

www.sergimarcos.cat

IL.LUSTRACIÓ I PUBLICACIÓ DE LLIBRES

1980 - *Desperar*. Textos Albert García. Barcelona
1983 - *Lletramenuda*. Textos Albert García. Barcelona
1993 - *Revista Memòries* (del núm. 1 al 8). Barcelona
1996 - Revista Zen (núm 9). Barcelona
2000 - *La ruta del Cister vista pels artistes catalans*. Pagès Editors
2002 - *La ruta del Cister vista pels artistes catalans*. March Editor
- Disseny i realització, amb la col.laboració de Carme Llop, del llibre *Quadern de bitàcola*, per a un programa del 10è aniversari de Thalassa, emès a TV3
2018 - Edició del llibre *Una immersió pictòrica inspirada en l'obra poètica de Joan Margarit*

VÍDEO

2018 - Realització d'un curt de 2,5 min a partir dels projectes per a l'exposició «Una immersió pictòrica inspirada en l'obra poètica de Joan Margarit». Guió i direcció: Silvia Quer i Àngel Leiro

OBRA EN COL.LECCIONS

Museu d'Art Modern de Tarragona
Centre Cultural de la Caixa de Terrassa. Terrassa
Fons d'Art 491 Salvador Escala
Col.lecció NH Hoteles
Torre Vella Centre Cultural. Salou
Can Framis. Art Contemporani Català. Fundació Vila Casas. Barcelona
Museu Municipal Castell (MMUC). Rubí
Museu Municipal de Montcada i Reixac
Mucbe. Museu de la ciutat de Benicarló, Castelló

EPÍLOGO

Mi ámbito

Este es mi ámbito: soledad,
donde pálidas imágenes se me acercan:
sueños, deseos, quietas avenidas
de despegue, atajos invisibles
hacia el silencio, gloria de la luz...
¿Perdidos para siempre? No, a toda hora os tengo
en un recodo claro del río de la memoria
que lentamente avanza hacia la noche.

JOAN VINYOLI

El título de este poema y el poema en sí me han recordado a la serie de pinturas «Àmbits i senderes» («Ámbitos y senderos»), el recuerdo de las situaciones que expreso y de los textos que posteriormente surgieron con la contemplación de los cuadros una vez pintados.

No recordaba ni cómo ni cuándo surgió la idea de hacer este trabajo. De repente, mirando uno de los cuadros, el titulado Paso del miedo, recordé una conversación con el poeta Joan Margarit, en la que me explicó el recuerdo de su primera experiencia de pasar miedo: el día en el que siendo todavía muy pequeño cruzó la riera de Rubí por aquel puente colgante de madera más o menos a la altura de L'Escardívol. Era en los años cuarenta del siglo XX.

Yo le escuchaba embelesado, casi chocado de recordar que un puñado de años después, a mí me pasó algo parecido. Debía de tener cuatro o cinco años y, de camino a casa en dirección a Sant Muç, tuve que cruzar la riera justo por el mismo puente, una pasarela de tablones de madera atados varias veces con cuerdas, entre medio de los cuales se podían ver, allá al fondo, restos de animales del matadero que había más arriba, todo tipo de suciedad y el olor que te inundaba la nariz, todo ello aderezado por el movimiento oscilante del puente que te hacía temer que todo aquello se iría a pique en cualquier momento. A veces se podían ver las aguas de color rojo o amarillo de las tinturas de las fábricas textiles del Vallés. Era poco antes de la riada del Vallés del año 1962, que se llevó la vida de más de seiscientas personas de Rubí y el bello y pequeño puente de la riera.

Ahora el puente de la calle Cadmo ya no se mueve y, al pasar justo por el centro de la riera, se puede ver una buena variedad de animales y vegetales que dan vida a este espacio natural de Rubí.

Recordando aquel hecho y los otros que han inspirado esta serie de pinturas, veo que ya quedan muy lejos en el tiempo; ha pasado casi una vida, como dice el poeta: «¿Perdidos para siempre? No, a toda hora os tengo / en un recodo claro del río de la memoria / que lentamente avanza hacia la noche».

También me parece lejana la realización de estos cuadros, aunque no tanto, y es justo en este punto del paso del tiempo donde quiero incidir porque, a pesar del paso del tiempo, siento muy vivas en la memoria aquellas situaciones. Sin embargo, ya no son aquellas, lo son y no lo son, están transformadas por el paso del tiempo y por las mismas obras realizadas, la manera de ver las cosas ahora, la destilación de las situaciones en el alambique de la vida.

La mente hace preguntas y necesito buscar respuestas para completar, a mi entender, lo que es el proceso creativo libre de suposiciones y engaños, para buscar la belleza y la verdad, al menos mi verdad y mi concepción de la belleza, y liberarme de las dudas que genera una expresión espontánea e inconsciente.

Al final de todo este proceso, me queda lo que me devuelve la obra, sentimientos y emociones que quedan fijados en el cuadro y que ineludiblemente me llevan a ordenar en la memoria estas situaciones.

Oscar Wilde, en su libro El crítico como artista y refiriéndose a Platón, nos dice: «Es posible que fuera el primero en suscitar en el alma del hombre un deseo que aún no hemos satisfecho, el de conocer la conexión entre la Belleza y la Verdad, y el lugar que la Belleza ocupa en el orden moral e intelectual del cosmos».

Es este el camino de mi búsqueda. Es aquí y ahora cuando todo este material se transforma en estas obras que podemos ver y sentir.

Sergi Marcos
Rubí, abril de 2021.

SERGI MARCOS

Barcelona, 1956. Actualmente vive y realiza su obra en Rubí, Vallés Occidental.
Del 1972 al 1977 cursa estudios de pintura y procedimientos murales en la Escuela Massana de Barcelona.
Es observador y estudiante de los cuadros de los grandes maestros de la pintura de todos los tiempos, en las pinacotecas de todo el mundo, con los que aprende a amar y a comprender la pintura.
En 1975 realiza la primera exposición colectiva y en 1976, la primera individual.
Ha llevado a cabo cuarenta y nueve exposiciones individuales, sobre todo en Cataluña y también en Toulouse y Madrid, así como un centenar de exposiciones colectivas por Cataluña, España, Francia, Hungría, Alemania y Cuba.

www.sergimarcos.cat

ILUSTRACIÓN Y PUBLICACIÓN DE LIBROS

1980 - *Desperar*. Textos Albert García. Barcelona.
1983 - *Lletramenuda*. Textos Albert García. Barcelona.
1993 - Revista *Memòries* (del núm. 1 al 8). Barcelona.
1996 - Revista *Zen* (núm. 9). Barcelona.
2000 - *La ruta del Cister vista pels artistes catalans*. Pagès Editors.
2002 - *La ruta del Cister vista pels artistes catalans*. March Editor.
- Diseño y realización, con la colaboración de Carme Llop, del libro *Quadern de bitàcola,* para un programa del 10.º aniversario de *Thalassa*, emitido en TV3.
2018 - Edición del libro *Una immersió pictòrica inspirada en l'obra poètica de Joan Margarit* (*Una inmersión pictórica inspirada en la obra de Joan Margarit*).

VÍDEO

2018 - Realización de un corto de 2,5 min a partir de los proyectos para la exposición «Una immersió pictòrica inspirada en l'obra poètica de Joan Margarit» («Una inmersión pictórica inspirada en la obra de Joan Margarit»). Guion y dirección: Silvia Quer y Àngel Leiro.

OBRA EN COLECCIONES

Museo de Arte Moderno de Tarragona.
Centro Cultural de la Caixa de Terrassa. Terrassa.
Fondo de Arte 491 Salvador Escala.
Colección NH Hoteles.
Torre Vella Centro Cultural. Salou.
Can Framis. Arte Contemporáneo Catalán. Fundación Vila Casas. Barcelona.
Museo Municipal Castell (MMUC). Rubí.
Museo Municipal de Montcada i Reixac.
Mucbe. Museo de la ciudad de Benicarló, Castellón.

Organització/ Organización

AJUNTAMENT DE RUBÍ / MUSEU MUNICIPAL CASTELL (MMUC)

Texts / Textos

RAMON CASALÉ
SERGI MARCOS

Disseny i grafisme / Diseño y grafismo

ALIS COLL CAVALLO (GESTIÓ CULTURAL SCP)

Producció i muntatge / Producción y montaje

GESTIÓ CULTURAL SCP

Correcció lingüística / Corrección lingüistica

CONSORCI PER A LA NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA (CPNL) DE TERRASSA I RUBÍ

Traducció / Traducción

KEVIN BOOTH
NÚRIA MASDEU MARTÍNEZ

Fotografia obres / Fotografías obras

MARC QUEVY

Impressió /Impresión

CEVAGRAF SCCL

MMUC
MUSEU MUNICIPAL CASTELL

Ajuntament
de Rubí